

Pesma nad pesmama

¹ Solomunova pjesma nad pjesmama. ² Da me hoæe poljubiti poljupcem usta svojih! Jer je tvoja ljubav bolja od vina. ³ Mirisom su tvoja ulja prekrasna; ime ti je ulje razlito; zato te ljube djevojke. ⁴ Vuci me, za tobom æemo trætati; uvede me car u ložnicu svoju; radovaæemo se i veseliæemo se tobom, spominjaæemo ljubav tvoju više nego vino; pravi ljube te. ⁵ Crna sam, ali lijepa, kæeri Jerusalimske, kao šatori Kidarski, kao zavjesi Solomunovi. ⁶ Ne gledajte me što sam crna, jer me je sunce opalilo; sinovi matere moje rasrdivši se na me postaviše me da èuvam vinograde, i ne èuvah svojega vinograda, koji ja imam. ⁷ Kaži mi ti, kojega ljubi duša moja, gdje paseš, gdje planduješ? jer zašto bih lutala meðu stadima drugova tvojih? ⁸ Ako ne znaš, najljepša između žena, poði tragom za stadom, i pasi jariæe svoje pokraj stanova pastirskih. ⁹ Ti si mi, draga moja, kao konji u kolima Faraonovijem. ¹⁰ Obrazi su tvoji okiæeni grivnama, i grlo tvoje nizovima. ¹¹ Naèiniæemo ti zlatne grivne sa šarama srebrnijem. ¹² Dok je car za stolom, narad moj pušta svoj miris. ¹³ Dragi mi je moj kita smirne, koja meðu dojkama mojim poèiva. ¹⁴ Dragi mi je moj grozd kiproz iz vinograda Engadskih. ¹⁵ Lijepa ti si, draga moja, lijepa ti si! oèi su ti kao u golubice. ¹⁶ Lijep ti si, dragi moj, i ljubak! i postelja naša

zeleni se. ¹⁷ Grede su nam u kuæama kedrove, daske su nam jelove.

2

¹ Ja sam ruža Saronka, ljiljan u dolu. ² Što je ljiljan među trnjem, to je draga moja među djevojkama. ³ Što je jabuka među drvetima šumskim, to je dragi moj među momcima; željeh hlada njezina, i sjedoh, i rod je njezin sladak grlu mojemu. ⁴ Uvede me u kuæu gdje je gozba a zastava mu je ljubav k meni. ⁵ Potkrijepite me žbanovima, pridržite me jabukama, jer sam bolna od ljubavi. ⁶ Lijeva je ruka njegova meni pod glavom, a desnom me grli. ⁷ Zaklinjem vas, kæeri Jerusalimske, srnama i košutama poljskim, ne budite ljubavi moje, ne budite je, dok joj ne bude volja. ⁸ Glas dragoga mojega; evo ga, ide skaèuæi preko gora, poskakujuæi preko humova. ⁹ Dragi je moj kao srna ili kao jelenèe; evo ga, stoji iza našega zida, gleda kroz prozor, viri kroz rešetku. ¹⁰ Progovori dragi moj i reèe mi: ustani, draga moja, ljepotice moja, i hodi. ¹¹ Jer gle, zima proðe, minuše daždi, otidoše. ¹² Cvijeæe se vidi po zemlji, doðe vrijeme pjevanju, i glas grlièin èuje se u našoj zemlji. ¹³ Smokva je pustila zametke svoje, i loza vinova ucvala miriše. Ustani, draga moja, ljepotice moja, i hodi. ¹⁴ Golubice moja u rasjelinama kamenijem, u zaklonu vrletnom! daj da vidim lice tvoje, daj da èujem glas tvoj; jer je glas tvoj sladak i lice tvoje krasno. ¹⁵ Pohvatajte nam lisice, male lisice, što kvare vinograde, jer

naši vinogradi cvatu. ¹⁶ Moj je dragi moj, i ja sam njegova, on pase među ljiljanima. ¹⁷ Dok zahladi dan i sjenke otidu, vrati se, budi kao srna, dragi moj, ili kao jelenèe po gorama razdijeljenijem.

3

¹ Na postelji svojoj noæu tražih onoga koga ljubi duša moja, tražih ga, ali ga ne nađoh. ² Sada æu ustati, pa idem po gradu, po trgovima i po ulicama tražiæu onoga koga ljubi duša moja. Tražih ga, ali ga ne nađoh. ³ Nađoše me stražari, koji obilaze po gradu. Vidjeste li onoga koga ljubi duša moja? ⁴ Malo ih zaminuh, i nađoh onoga koga ljubi duša moja; i uhvatih ga, i neæu ga pustiti dokle ga ne odvedem u kuæu matere svoje i u ložnicu roditeljke svoje. ⁵ Zaklinjem vas, kæeri Jerusalimske, srnama i košutama poljskim, ne budite ljubavi moje, ne budite je, dok joj ne bude volja. ⁶ Ko je ona što ide gore iz pustinje kao stupovi od dima, potkađena smirnom i tamjanom i svakojakim praškom apotekarskim? ⁷ Gle, odor Solomunov, a oko njega šezdeset junaka između junaka Izrailjevijeh. ⁸ Svi imaju maèeve, vješti su boju, u svakoga je maè o bedru radi straha noænoga. ⁹ Odar je naèinio sebi car Solomun od drveta Livanskoga; ¹⁰ Stupce mu je naèinio od srebra, uzglavlje od zlata, nebo od skerleta, a iznutra nastrt ljubavlju za kæeri Jerusalimske. ¹¹ Izidite, kæeri Sionske, i gledajte cara Solomuna pod vijencem kojim ga mati njegova okiti na dan svadbe njegove i na dan veselja srca njegova.

4

¹ Lijepa ti si, draga moja, lijepa ti si, oèi su ti kao u golubice između vitica tvojih; kosa ti je kao stado koza koje se vide na gori Galadu; ² Zubi su ti kao stado ovaca jednakih, kad izlaze iz kupala, koje se sve blizne a nijedne nema jalove. ³ Usne su ti kao konac skerleta, a govor ti je ljubak; kao kriška šipka jagodice su tvoje između vitica tvojih; ⁴ Vrat ti je kao kula Davidova sazidana za oružje, gdje vise tisuæama štitovi i svakojako oružje junaèko; ⁵ Dvije su ti dojke kao dva laneta blizanca, koji pasu meðu ljiljanima. ⁶ Dok dan zahladi i sjenke otidu, iæi æu ka gori smirnovoj i ka humu tamjanovu. ⁷ Sva si lijepa draga moja, i nema nedostatka na tebi. ⁸ Hodi sa mnom s Livana, nevjesto, hodi sa mnom s Livana, da gledaš s vrha Amanskoga, s vrha Senirskoga i Ermonskoga, iz peæina lavovskih, s gora risovskih. ⁹ Otela si mi srce, sestro moja nevjesto, otela si mi srce jednijem okom svojim i jednijem lanèiæem s grla svojega. ¹⁰ Lijepa li je ljubav tvoja, sestro moja nevjesto, bolja je od vina ljubav tvoja, i miris ulja tvojih od svijeh mirisnijeh stvari. ¹¹ S usana tvojih kaplje sat, nevjesto, pod jezikom ti je med i mlijeko, i miris je haljina tvojih kao miris Livanski. ¹² Ti si vrt zatvoren, sestro moja nevjesto, izvor zatvoren, studenac zapeæaæen. ¹³ Bilje je tvoje voænjak od šipaka s voæem krasnijem, od kipra i narda. ¹⁴ Od narda i šafrana, od iðirota i cimeta sa svakojakim drvljem za kad, od smirne i aloja i sa svakim prekrasnim mirisima. ¹⁵ Izvore vrtovima, studenèe vode žive i koja teèe s

Livana! ¹⁶ Ustani sjevere, i hodi juže, i duni po vrtu mom da kaplju mirisi njegovi; neka dođe dragi moj u vrt svoj, i jede krasno voæe svoje.

5

¹ Dođoh u vrt svoj, sestro moja nevjesto, berem smirnu svoju i mirise svoje, jedem sat svoj i med svoj, pijem vino svoje i mlijeko svoje; jedite, prijatelji, pijte, i opijte se, mili moji! ² Ja spavam, a srce je moje budno; eto glasa dragoga mojega, koji kuca: otvori mi, sestro moja, draga moja, golubice moja, bezazlena moja; jer je glava moja puna rose i kosa moja noænijeh kapi. ³ Svukla sam haljinu svoju, kako æu je obuæi? oprala sam noge svoje, kako æu ih kaljati? ⁴ Dragi moj promoli ruku svoju kroz rupu, a što je u meni ustrepta od njega. ⁵ Ja ustah da otvorim dragome svojemu, a s ruku mojih prokapa smirna, i niz prste moje poteèe smirna na držak od brave. ⁶ Otvorih dragomu svome, ali dragoga mojega ne bješe, otide. Bijah izvan sebe kad on progovori. Tražih ga, ali ga ne nađoh; vikah ga, ali mi se ne odazva. ⁷ Nađoše me stražari, koji obilaze po gradu, biše me, raniše me, uzeše prijevjes moj s mene stražari po zidovima. ⁸ Zaklinjem vas, kæeri Jerusalimske, ako nađete dragoga mojega, šta æete mu kazati? Da sam bolna od ljubavi. ⁹ Što je tvoj dragi bolji od drugih dragih, o najljepša među ženama? što je tvoj dragi bolji od drugih dragih, te nas tako zaklinješ? ¹⁰ Dragi je moj bio i rumen, zastavnik između deset tisuæa; ¹¹ Glava mu je najbolje zlato,

kosa mu je kudrava, crna kao gavran; ¹² Oèi su mu kao u goluba na potocima vodenijem, mlijekom umivene, i stoje u obilju; ¹³ Obrazi su mu kao lijehe mirisnoga bilja, kao cvijeæe mirisno; usne su mu kao ljiljan, s njih kaplje smirna žitka; ¹⁴ Na rukama su mu zlatni prsteni, na kojima su ukovani virili; trbuh mu je kao svijetla slonova kost obložena safirima. ¹⁵ Gnjati su mu kao stupovi od mramora, uglavljeni na zlatnom podnožju; stas mu je Livan, krasan kao kedri. ¹⁶ Usta su mu slatka i sav je ljubak. Taki je moj dragi, taki je moj mili, kæeri Jerusalimske. ¹⁷ Kuda otide dragi tvoj, najljepša meðu ženama? kuda zamaæe dragi tvoj, da ga tražimo s tobom?

6

¹ Dragi moj siðe u vrt svoj, k lijevama mirisnoga bilja, da pase po vrtovima i da bere ljiljane. ² Ja sam dragoga svojega, i moj je dragi moj, koji pase meðu ljiljanima. ³ Lijepa si, draga moja, kao Tera, krasna si kao Jerusolim, strašna kao vojska sa zastavama. ⁴ Odvrati oèi svoje od mene, jer me raspaljuju. Kosa ti je kao stado koza koje se vide na Galadu. ⁵ Zubi su ti kao stado ovaca kad izlaze iz kupala, koje se sve blizne a nijedne nema jalove. ⁶ Jagodice su tvoje izmeðu vitica tvojih kao kriška šipka. ⁷ Šezdeset ima carica i osamdeset inoèa, i djevojaka bez broja; ⁸ Ali je jedna golubica moja, bezazlena moja, jedinica u matere svoje, izabrana u roditeljke svoje. Vidješe je djevojke i nazivaše je blaženom; i carice i inoèe hvališe je. ⁹ Ko je ona što se

vidi kao zora, lijepa kao mjesec, èista kao sunce, strašna kao vojska sa zastavama? ¹⁰ Siđoh u orašje da vidim voæe u dolu, da vidim cvate li vinova loza, pupe li šipci. ¹¹ Ne doznah ništa, a duša me moja posadi na kola Aminadavova. ¹² Vрати se, vrati se Sulamko, vrati se, vrati se, da te gledamo. Šta æete gledati na Sulamci? kao èete vojnièke.

7

¹ Kako su lijepe noge tvoje u obuæi, kæeri kneževska; sastavci su bedara tvojih kao grivne, djelo ruku umjetnièkih. ² Pupak ti je kao èaša okrugla, koja nije nikad bez piæa; trbuh ti je kao stog pšenice ograđen ljiljanima; ³ Dvije dojke tvoje kao dva blizanca srnèeta; ⁴ Vrat ti je kao kula od slonove kosti; oèi su ti kao jezera u Esevonu na vratima Vatravimskim; nos ti je kao kula Livanska koja gleda prema Damasku; ⁵ Glava je tvoja na tebi kao Karmil, i kosa na glavi tvojoj kao carska porfira u bore nabrana. ⁶ Kako si lijepa i kako si ljupka, o ljubavi u milinama! ⁷ Uzrast ti je kao palma, i dojke kao grozdovi. ⁸ Rekoh: popeæu se na palmu, dohvatiaæu grane njezine; i biæe dojke tvoje kao grozdovi na vinovoj lozi, i miris nosa tvojega kao jabuke; ⁹ I grlo tvoje kao dobro vino, koje ide pravo dragomu mojemu i èini da govore usne onijeh koji spavaju. ¹⁰ Ja sam dragoga svojega, i njega je želja za mnom. ¹¹ Hodi, dragi moj, da idemo u polje, da noæujemo u selima. ¹² Raniæemo u vinograde da vidimo cvate li

vinova loza, zameæe li se groŹde, cvatu li Źipci; ondje æu ti dati ljubav svoju. ¹³ Mandragore puŹtaju miris, i na vratima je naŹim svakojako krasno voæe, novo i staro, koje za te dohranih, dragi moj.

8

¹ O da bi mi brat bio, da bi sao sise matere moje! naŹavŹi te na polju poljubila bih te, i ne bih bila prijekorna. ² Povela bih te i dovela bih te u kuæu matere svoje; ti bi me uèio, a ja bih te pojila vinom mirisavijem, sokom od Źipaka. ³ Lijeva je ruka njegova meni pod glavom a desnom me grli. ⁴ Zaklinjem vas, kæeri Jerusalimske, ne budite ljubavi moje, ne budite je, dokle joj ne bude volja. ⁵ Ko je ona Źto ide gore iz pustinje naslanjajuæi se na dragoga svoga? Pod jabukom probudih te, gdje te rodi mati tvoja, gdje te rodi roditeljka tvoja. ⁶ Metni me kao peèat na srce svoje, kao peèat na miŹicu svoju. Jer je ljubav jaka kao smrt, i ljubavna sumnja tvrda kao grob; Źar je njezin kao Źar ognjen, plamen BoŹji. ⁷ Mnoga voda ne moŹe ugasiti ljubavi, niti je rijeke potopiti. Da ko daje sve imanje doma svojega za tu ljubav, osramotio bi se. ⁸ Imamo sestru malenu, koja joŹ nema dojaka. Źta æemo èiniti sa sestrom svojom kad bude rijeè o njoj? ⁹ Ako je zid, sagradiæemo na njemu dvor od srebra; ako li vrata, utvrdiæemo ih daskama kedrovijem. ¹⁰ Ja sam zid i dojke su moje kao kule. Tada postah u oèima njegovijem kao ona koja naèe mir. ¹¹ Vinograd imaŹe Solomun u Valamonu; dade vinograd èuvarima da svaki

donosi za rod njegov po tisuæu srebrnika. ¹² Moj vinograd koji ja imam, preda mnogom je. Neka tebi, Solomune, tisuæa, i dvije stotine onima koji òuvaju rod njegov. ¹³ Koja nastavaš u vrtovima! drugovi slušaju glas tvoj, daj mi da ga òujem. ¹⁴ Brže, dragi moj! i budi kao srna ili kao jelenè na gorama mirisnijem.

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet),
translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 30 Nov 2021

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27